

[Stærmosé.]

dødsens alvorligt, om Kampen mod den tyske Besættelsesmagt samtidig skulde udvikle sig til en Krig — et Oprør mod vore egne danske Myndigheder. Da disse Myndigheder gik imod den begyndende Frihedskamp — jeg skal her spare Tinget for Citater fra Cirkulærerne og de samarbejdende Partiers Opraab —, var det klart for os, at de danske Myndigheder maatte gaa ind i den Position, som Myndighederne i et krigerisk okkuperet Land normalt maatte være henvist til. Vi maatte ud af den nedværdigende Tilstand, som vi havde oplevet paa saa tragisk en Maade, da to af vore faldskærmslandede Kammerater faldt i Eftersommeren 1942 under Aktioner foretaget af det danske Politi. Naar nu Krigen skulde udvikles imod Tyskerne ogsaa i Danmark, maatte vi bort fra den Tilstand, at danske Myndigheder kæmpede paa tysk Side. Det er meget udmærket, at det nu her kan oplyses, at Myndighederne nægtede at lade vore Handelskibe bevæbne, fordi vi ikke vilde ind i Krigen paa tysk Side. Men Kendsgerningen er dog den, at vi i 1942 faktisk var inde i en Tilstand, hvor vort Politi efter Ordre førte denne Krig paa Tyskernes Side. Det blev ikke Krig af noget stort Format, skønt baade Chefen for Faldskærmsfolkene og hans Radiotelegrafist faldt i Eftersommeren 1942, og hans Medhjælpere arresteredes og overlodes til Tyskerne af det danske Politi. Lad mig straks tilføje, at Politiets Holdning efter den 29. August 1943 er al Paaskønnelse værd, for da var disse Forhold jo totalt ændrede.

Ved Valget i 1943 gik Dansk Samling imod Samlingspartiernes Politik. I denne korte Sommersamling 1943 førte vi vor Opposition ud fra Folkerettens Grundsatninger om Forholdet mellem Okkupant og okkuperet under en *occupatio bellica*, en krigerisk Okkupation efter Haagerkonventionens Landkrigsreglement, som Tyskerne anvendte, da Brudet endelig kom den 29. August. Den vældige Følelse af Befrielse, som den 29. August vakte i vide Kredse, skyldtes, at Kampen nu kunde rettes klart imod Fjenden, saadan at man ikke samtidig skulde staa i Kamp med danske Myndigheder. Det er mig ganske ubegribeligt, at det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen kunde udsende sit Cirkulære af 2. September 1943, og det er med mere end almindelig Interesse vi venter paa en Forklaring af denne ejendommelige Skrivelse.

For Perioden fra Efteraaret 1943 til Befrielsen skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder. Modstandsbevægelsen bredte

sig til alle Kredse af vort Folk, og jeg vil gerne understrege her, at det var alle Kredse. Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen kom, om jeg hørte ret, i Gaar med en Udtalelse, der kunde forstås paa den Maade, at han her talte nedsættende om en bestemt Gruppe af vort Folk, det store Landbrugs Ejere. Hvis det er Tilfældet, maa jeg gøre Indsigelse over for en saadan generel Dom ogsaa paa denne Gruppens Vegne. Mange af de store Gudsers Ejere har været lige saa gode Medarbejdere som de mest aktive i Modstandsbevægelsen, mange har udført et stort Arbejde med Vaabenmodtagelse og Vaabenopbevaring, og blandt vore henrettede Kammerater nævner vi ogsaa Navne som Ahlefeldt og Reventlow. Der skal heller ikke over for denne Gruppe gøres nogen Forskel, for der er ingen Forskel.

Med Hensyn til Tiden fra Befrielsen til nu, den Tid, der politisk er præget af Overgangstidens Regering, vil jeg i Almindelighed sige dette, at det Opgør, som har staaet paa Programmet, efter vor Opfattelse i det store og hele er blevet gennemført, saaledes at der er god Grund til at være tilfreds med den Linie, der er fulgt, omend ikke med alle de Resultater, der er opnaaet. Hvis vi sammenligner danske Forhold med Forholdene efter Befrielsen i en Række andre tysk-okkuperede Lande, vil vi se, at vi her i Danmark har magtet at komme gennem denne Overgangstid bedre end de fleste andre Lande. Der er naturligvis en lang Række Grunde til, at dette har kunnet lade sig gøre for os, Grunde, der slet ikke kan anvendes som Motivering for at indkassere disse Forhold som vor egen Fortjeneste. Det har Gang paa Gang vist sig under de Diskussioner, som har været fremme i Forbindelse med Vedtagelsen af Tillæg til Straffeloven eller Diskussionen om Opgøret med Værnemagere af den groveste og af den grove Art og ligeledes i Forbindelse med den Diskussion om Tilbagebetalingsloven, som har været ført i den senere Tid, at Opgøret peger hen imod det politiske Opgør, som nu skal foretages ved Valget.

I udenrigspolitisk Henseende har den store Begivenhed været Ratifikationen ogsaa fra dansk Side af De Forenede Nationers Pakt. Om De Forenede Nationer, som jo endnu ikke har organiseret Virksomheden, som endnu ikke har begyndt at virke ude i den store Udenrigspolitik, er der det at sige, at denne Organisation har vundet sin første Sejr ved Ratifikationen i det amerikanske Senat, og den rigtige Forstaaelse, som foreløbig maa gøres gældende over for San Francisco-Pagten, er jo den, at denne Pakt